

באסטרה

2.1.05

גליון 7

הפועל תל אביב מארחת את מכבי חיפה, מחזור 15/עופר ציטיאט

ביילורוסי, גנאי ושני קולומביאנים נפגשים בוולפסון. נשמע כמו עוד אחת מאותן בדיחות שמסתיימות בסוף קיטשי וצפוי? הלוואי. תכלה שנה וקללותיה, תחל שנה וברכותיה, כך יאמרו לבטח האופטימיים שבינינו. הבעיה היא שבמצב הנוכחי הפועל מסתכלת למטה ולא רואה כלום, פשוט כי אין. כן חברות וחברים, זרמו הרבה מים בירקון, תאומים נפלו, תאומים אחרים הודו שכשלו, ולראשונה מזה 15 שנה הפועל תל אביב מחזיקה את כל הליגה על הגב, ונדמה כי הגב הוא לא יותר ממשענת קנה רצוף.

ומה עושים בהפועל בתגובה? אברום בורג הוחתם עם סעיף שחרור לאירופה, אמציה לבקוביץ' סיכם עקרונית, וגם בני לם הגיש טיוטת חוזה. באמת שבסיטואציה אחרת היינו צוחקים על זה. הרי אנחנו אוהדי הפועל ועברנו כבר הכל - את ימי סיני הנוראיים, את שאול ששוטה לנו את הדם בקשית - באמת שלא תפחידו אותנו בעוד חבר דירקטוריון, אבל הגיע הזמן שמישהו יתעורר שם במגדל השן, ויבין שמה שהפועל צריכה זה חיזוק על הדשא ולא בתא הכבוד. הלו! אתם אנשי עסקים מצליחים, חלקכם מככבים מדי יום במדור הכלכלה בבסיבות מחמיאות, באמת שקטונתי מלהעביר לכם שיעור במנהל עסקים, אבל הפועל תל אביב זה לא עוד מפעל לבמבה או תאגיד קניונים. מה שעשוי להציל את הפועל מירידה זה לא 2 קולומביאנים תמהונים או חלוץ גנאי עלום שם שלא שרד שבוע בפ"ת - אלא חיזוק ישראלי, רצוי שחקן בית מתגעגע כמו תומר אליהו או סלים טועמה. באנגליה יש חוק ברור שלא השתנה מאז תחילתה של הפרמייר-ליג בתחילת העשור הקודם - הקבוצה שסוגרת את הטבלה בכריסמס לא שורדת. במשחק הערב, אין לנו הרבה מה למכור מול חיפה. זו בוודאי לא ההזדמנות לנשום קצת אוויר ולצאת מהמשבר הקשה, וגם חרישת הווידאו בהרצאות טקטיות על השמאלית של עידן טל לא תועיל. מה שהפועל צריכה הערב זה 90 דקות של מלחמה, 90 דקות של תמיכה בלי הפסקה מאיתנו, וגם מעט מזל מפורטונה, ההיא שפיטרה את גילי לנדאו. קטן ודידוביץ' ימשיכו להעדר בחיפה, דירסאו ובאדיר ימשיכו לעדור במרכז השדה ולהפציץ מרחוק. בהפועל אבוקסיס ו-וידירו לא ישחקו, ואבטובול, קורבנו התורן של הרשקוביץ', יצטרך לקחת את המשחק בידיים.

ראיון עם יו"ר הדירקטוריון, חיים רמון (כמעט אמיתי)/עירד צפרי

ש: חיים רמון שלום

ת: הלוואי עלינו

ש: כיצד אתם פועלים על מנת לחזק את הפועל?

ת: הסר דאגה מליבך. אני מבטיח לך ולכל האוהדים הנפלאים שלנו שהמועדון מתחזק בימים אלו בצורה משמעותית. בקרוב ימונה לשייע עוזר מאמן חדש, בשבוע שעבר צרפנו את אברום בורג להנהלת הקבוצה ואפילו שמעון פרס הביע נכונות לעזור.

ש: למה אברום בורג נחוץ בהנהלת הפועל?

ת: אנחנו מקווים שאם נצליח להחתים מספיק חברי כנסת ממפלגת העבודה נכלל להיכנס בסוף העונה לקבוצה מאוחדת עם מכבי ולהישאר בליגה.

ש: אתה רוצה איחוד עם מכבי???

ת: אל תדאג. זה יהיה רק בתנאים שלנו. כמו שמפלגת העבודה לא התקפלה בכניסתה לממשלת האחדות, גם כאן לא נתאחד אם לא יובטח לנו ששמוליק חנין ישאר כמנהל מחלקת הנוער ואני אהיה חבר דירקטוריון ללא תיק.

ש: ואם גם זה לא יעזור?

ת: תמיד אפשר לבנות על זה שיגדילו את הליגה ל-16 קבוצות.

ש: מזל טוב על הרכש החדש ברק בדש.

ת: מי זה ברק בדש?

ש: החלוץ החדש מרמת עמידר שפירפר את ההגנה שלנו במשחק אימון.

ת: זה לא בסדר. השחקן הזה הוחתם במחטף בלי שום ישיבת דירקטוריון. מה אנחנו יודעים עליו בכלל?

ש: תגיד בכל דבר אתם מחפשים רק לחסוך?

ת: מה אתה רוצה? לא הבאנו זרים קולומביאנים למבחנים?

ש: שוב פעם זרים מדרום אמריקה. שכחתם שיש יבשת נידחת בשם אירופה.

ת: מה זה חשוב אם צבע העור של השחקנים הוא שחור או לבן. הנה, הזרים

הקולומביאנים שהגיעו אמנם היו שחורים, אבל הם הביאו איתם גם חומר לבן.

ש: איזה לבן? אתה רומז על סמים בהפועל ת"א?!

ת: חס וחלילה. הלבן של אבקת הכביסה. בקולומביה זה עולה גרושים.

ש: איך אפשר להפוך לחבר דירקטוריון? אני גם רוצה ואני אפילו אוהד הפועל.

ת: בעקבות ההצלחה המסחררת במכרז למנכ"ל הקבוצה ואלפי הפניות שקיבלנו, החלטתי שהדרך היעילה ביותר תהיה תוכנית ריאליטי חדשה, "מי רוצה להיות

חבר דירקטוריון?". 20 אנשים סגורים במשרדי פלמוט בוולפסון עם מוטי

אורגנטיין. רק אחד ישרוד.

ש: מה הסיכוי?

ת: נמוך, אבל ההכנסות מהתוכנית יהיו קודש להקמת בית ספר לכדורגל בעירק.

ש: חיים, עוברת עלינו שנה נוראית. אני רוצה להאמין שגם לך לא קל. אתה חושש

שהנורא מכל אולי עוד לפנינו?

ת:תשמע, יותר רע מזה לא יכול להיות. הסיס הגדול ביותר שלי כבר התממש.

ש: איזה סיט?

ת: אופיר פינס זכה במקום הראשון בפריימריז ב"עבודה"! מה הוא כבר עשה?

במקום שסיימתי לא מעפילים אפילו לאינטרטוטו.

אחים אדומים

ימים קשים עוברים עלינו. מצב הרוח ברצפה, ומשפטים משרים של אריק איינשטיין מהדהדים בראש כמו צפצוף אזהרה טורדני.

התחושה קשה. ההיסטוריה עלולה לחזור על עצמה וכולנו חרדים.

כל כותרת בעיתון, כל ידיעה באינטרנט, גוררת אחריה גל תגובות, שמעות, ויכוחים וחרדות. המצב רע. אנו כועסים. כועסים על ההנהלה, שאינה מחזקת מספיק את הקבוצה.

כועסים על ההדלפות מצד שחקנים שלובשים את החולצה האדומה, אך נדמה כי אינם מבינים את המשמעות שלה עבורנו.

כועסים על כותרות בעיתון שמחדדות ומעצימות את המצב הרעוע גם ככה בקבוצה.

אנחנו רוצים לראות חיזוק משמעותי.

אנו רוצים לראות הרבה יותר מלחמה על הדשא.

יותר מהכל, אנחנו רוצים לשוב ולהאמין, שמועדון הפועל תל-אביב, על כל מנהליו ושחקניו, פועל בשבילנו ויודע שאנחנו זכות קיומו.

הקשה ביותר במצב כזה, הוא להרים את הראש ולעודד, אך זוהי חובתנו. זוהי התרומה הגדולה ביותר שאנו

האוהדים יכולים לתת בכדי לצעוד קדימה.

הכח שלנו הוא בעידוד, הכח שלנו הוא בדחיפה של השחקנים.

בואו נפגין את הכח הזה בכל עוצמתו.

אין שחקן שיישאר אדיש כשהצבא האדום שואג.

בואו ונראה להנהלה עד כמה אנחנו משמעותיים

לקבוצה. עד כמה אי אפשר בלעדינו. עד כמה הם

צריכים אותנו. בואו ושחק עד המיתר האחרון וניתן את

הכל, כדי שכל שחקן ושחקן ירגיש חייב. ירגיש שהוא

חייב לתת את הכל, לנו.

לנו, שחיים את הקבוצה יום יום, דקה דקה.

לנו, שעומדים ושואגים, שתומכים ודוחפים, ולא משנה

המצב, ולא משנה התוצאה. לנו ששואגים מילה אחת

פשוטה. מלחמה!

זוהי שעת המבחן הגדולה שלנו. זהו הזמן להתעלות

ולגרום לשחקנים לשאוף להגיע אלינו. זהו הזמן לקרא

די לאלימות. לקרא לאהבה ללא תנאים. לזכור עד כמה

אנחנו אוהבים את המועדון הזה שנקרא הפועל

תל-אביב, ולתת את עצמנו עד הטיפה האחרונה. כי

אנחנו נלחמים על הפועל שלנו עכשיו. כי אין לנו הפועל

אחרת.

בסרט הזה כבר היינו? / מצוננת אדומה

שינוי מזג האויר - אחרי ההפסד להפועל חיפה ירד גשם, מה שאיפשר לשחקנים לגשת למכוניות הספורט שלהם, ללא מסדרון האוהדים המתלהמים והצועקים, כדרך אוהדים אחרי הפסד. אחרי ההפסד בתוספת הזמן בפ"ת, עם קצת קור וקצת רוח, עשתה שיירת מכוניות את דרכה לוולפסון בכדי לקיים את אותה המצווה (אחרי הכול, מה נשאר לאוהדים לעשות לאור המצב, לעלות לשחק?!). אחרי המשחק באשדוד, במזג אויר 'אידיאלי לכדורגל', קרה דבר מעניין: חבורות-חבורות עמדו במעגלים האוהדים ודיברו על המצב, אני חשבת שזה נראה כמו בכניסה לבית עלמין לפני הלוויה. כשיצא האוטובוס, בדרך האחרונה לוולפסון, הרימו האוהדים ראש, קיללו קצת וחזרו לדבר על המצב. זהו, התרגלנו למצבנו. ככה האוטובוס הפליג לוולפסון, ככה הפועל ירדה למקום ממנו יורדים ליגה בסוף העונה.

המנון לאדישות - בוולפסון חיכו לאוטובוס 12 אוהדים ושני שוטרים משועממים שרק כמה שעות קודם לכן חילצו את הראל מויאל ונינט טייב ממעריצות הפסטיגל. באותה אווירה הם איימו במעצרים, קנסות ושאר ירקות. לבסוף יצא המנכ"ל לתת הסברים (מי ישמע...) ומאחורי גבו, החליק אסי דומב אל תוך הלילה בדרך לבילוי הבא באיזה מועדון בנמל. האמת היא שלא הופתעתי. מזה זמן אני יודעת ששחקנים מקצוענים באים למשחק כמו שאני הולכת לעבודה. רוב הפעמים פשוט לא בא לנו לעבוד ואם מסביב משהו לא דופק כמו שצריך, מה איכפת לי? ב18:00 נופלת לי העט ואחרי דקה אני בדרך הביתה. אולי מגיע לאסי דומב בסיום המרדף המייאש אחרי הולצמן ורביבו, איזו בירה טובה. אז מה אם אני לא ישנתי כל הלילה והזיות של משחקי עבר נגד טמרה וטירת הכרמל הציקו לי. איך אומר הקפטן המזמר אחרי הפסד: 'צריך להרים ראש ולנסות לשפר במשחק הבא'. עד למשחק הבא נצא לבלות קצת ולשתות משהו. אחרי הכול, עבודה זו עבודה.

שעשועי כאילו - היה משהו פאטטי במשחקי האימון שאירגנו בפגרה. אחרי שנבחנו 3 שחקנים זרים, שהיה קצת להתרשם מהם, הוחלט להחתיים את ברק בדש, חלוצה האימנטי של רמת עמידר שהצליח להביך את הגנת הברזל של קבוצה מתחתית ליגת העל. אין לי שום דבר נגד בדש, ההיפך: אני מאחלת לו הצלחה רבה (מכונית ספורט) ושישתלב היטב בסגל (יכתבו עליו ברכילות). אבל ציפיתי שינצלו את הפגרה ואת משחקי האימון בשביל להקנות לקבוצה את מה שחסר לה יותר מכל (מלבד נשמה ונחישות), שיטת משחק. ביירוסי, קולומביאנים ושחקן ליגה שלישיית - בעיני הכול אותו דבר. גם מול עמידר וגם מול צפיריים זה היה דומה, משחקים בכאילו. ככה זה גם בליגה.

מה יהיה בסופו - בקיצור, לא רק שזה לא נראה טוב, זה נראה ומריח נורא. המשבר בו נמצאת הפועל לקבוצה, כארגון וכמחנה, כולל הנהלה ואוהדים, עמוק ומייאש ודווקא ביום בו נפלנו למקום האחרון, אנחנו מארחים את מכבי חיפה. איך אמר חבר טוב בצבא, אחרי שחברה שלו עזבה אותו: 'תביני-אני לא בתחתית, אני בתחתית של הקרקעית'. וואלה. **משפט לסיום: מעולם לא היו רבים כל כך, מיואשים ממעטים כל כך.**

פסימי/דמיון מפחיד - ארז גבר

תנו לי תאריך או אירוע חשוב או משמח בלוח השנה ואני מפספס אותו. באחריות.

יום העצמאות, יום האהבה, נשף פורים - בכל אלה וכל אחד לחוד אני לבד בבית אחרי שרבע שעה קודם לכן החברה זרקה אותי. ירו ברבין? אני במיטה עם הדובי ולא בכיכר. ליל הסדר? שמירה בלבנון. ארוחת ראש השנה? משמרת לילה בעבודה. השמאל לקחו בבחירות? חולה.

you name it - לא היית שם, ישנתי. וגם השנה, ערב הסילבסטר, אחרי שסופסוף יש לי מישהי לחבק (נשיקות זה קיטשי) היא בחו"ל בשליחות העבודה, משאירה אותי מתבוסס בבדידותי (ואני כמו אריק איינשטיין" לא מסתדר עם עצמי"). יש לי נטייה כשאני

לבד לחזור למקורות ולחפור קצת בנוסטלגיה. אני נזכר בסבא וסבתא שגידלו אותי ואינם, חברי ילדות שהקשר עימם התרופף, תוכניות טלוויזיה שאהבתי וכבר לא משודרות, ובו בזמן מעיף מבט קדימה אל העתיד ומציב לעצמי מטרות. 2005 הייתה צריכה להיות השנה שלי. הנה, עזבתי את אימא ומצאתי דירה חמודה, בעבודה הממונים מרוצים, וגם עם בנות המין היפה הזוגיות בסדר, תודה. אבל אצלי זה אף פעם לא יכול להיות מושלם. משהו תמיד חייב

להשתבש ולקלקל, ואם אפשר אז בנקודה התורפה, איפה שהכי כואב - הפועל. וזה כואב. את האפטיות שאני מצליח לייצר מידי פעם (מתקשה לזכור מתי בכיתי בגללה בפעם האחרונה, ומיד עונה לעצמי "בהפסד בחצי גמר שנה שעברה מול הפועל חיפה") החליפה דאגה עמוקה. יש יותר מידי דמיון בין העונה הנוכחית לזו האיזומה של 89. יותר מדי הפסדים (8 מ-14!! - הלו, להתעורר שם!!), יותר מדי מאמנים, יותר מדי כותרות בעיתונים. יותר מדי מנהלים

מעורבים ובעיקר יותר מדי שחקנים בשלהי הקריירה. הראש לא בכדורגל. רק שאז, שלא כמו היום, לא היה לנו תקדים/תמרוך אזהרה בהיסטוריה בכדי ללמוד ממנו. הפועל בליגה השנייה?! קח כדור, תחזור לאברבנאל רק אל תבלבל במוח. אז הנה בחורים/שחקנים/אוהדים - זה קרה בעבר וזה יקרה גם השנה. שלא תגידו שלא אמרתי לכם. אלא אם נתחיל לאסוף נקודות מהרצפה, נירק דם על המגרש, נעשה גליצים והרבה, נגנוב שערים, ננעל את השער, ובעיקר, נחזור להיות רעים ורעבים. זה היה צריך לקרות אתמול, אבל גם היום זה יום טוב להתחיל. חיפה ויענקלה שחר אנחנו מתנצלים....

כרטיסים בשורה הראשונה לקטסטרופה/בלון

בה בשעה שעל המרקע מרצדות תמונות הקטסטרופה המצמיתה שגובה רבנות קורבנות במזרח אסיה, מתרגשת עלינו קטסטרופה נוספת, נוסח חולון, בואכה יפו. היכולת המביכה, הכמעט מעליבה שמציגה הקבוצה העונה מדירה שינה מעיני בוגרי מחזור 89. הסיט, החור השחור בשמיכת הטלאים שקוראים לה הפועל ת"א, מגרשי כורכר, יבנה, עמידר. כיום, גם אחרון האוהדים כבר חש שבכדי לשרוד בליגה הראשונה, חייבת הקבוצה להתחזק באופן משמעותי. כדי שזה יקרה, הבעלים של הקבוצה חייב לפתוח את הארנק. לאורו ההולך ומתמעט של חלון ההעברות שנסגר בעוד 11 יום, היינו מצפים לראות רכבת אווירית של שחקנים מגיעה לוולפסון, אולם, מכבש המטוס לא ירדו אלא שני קולומביאנים ובלארוסי אחד (שהדיווחים על יכולתו בהבקעה מול שער ריק לא גרמו, איך לאמר זאת בעדינות, לירידה תלולה בתצורת הפרוזאק בקרב אוהדי הפועל). אם נצא לרגע מנקודת הנחה לפיה הבעלים (בואו נקרא לילד בשמו - סמי סגול), עשוי להיות מושפע מלחץ האוהדים, מעניין לציין את השתיקה המפתיעה (ובה במידה - המצערת) שלנו, האוהדים. חלק מהאוהדים מדווחים על "תחושת בטן שלא נרד". חלק אחר בוחר בזכות השתיקה, ומפציר בשאר האוהדים לנסות ולהכניס שקט למערכת. חלק אחר כבר השלים עם רוע הגזירה, והתחיל לברר איפה ניתן לרכוש מפות במחירים זולים (מישהו יודע איפה נמצא המגרש בקרית-שמונה?). תשאירו בבקשה את תחושת הבטן למיסטיקנים. שימו בצד, לעת עתה, את התיאוריות על הנבואה המגשימה את עצמה. לא מדובר כאן בנבואה, מדובר במציאות. מציאות קרה, מרה, של שלושה (!) ניצחונות מ-14 משחקים, של הרכב בלתי מגובש, של יכולת עלובה. אל תגידו שעכשיו צריך לתת שקט למערכת. את השקט אנחנו יכולים לתת גם אחרי סגירת חלון ההעברות. עכשיו זוהי עת הרעש, הזעקה, הקריאה לבעלים - שים כסף כדי להציל את הקבוצה, או שתשים את המפתחות על השולחן, ותמכור את הצעצוע (צעצוע בשבילך, דרך חיים בשבילנו) במחיר בו קנית אותה. בינינו, הוא לא שווה יותר עכשיו מאשר אז. נציין שוב את התאריך: 13.1, סגירת חלון ההעברות. אם הפועל לא מתחזקת עד אז בצורה משמעותית, אנחנו באמת יכולים להתחיל לקנות מפות, לנחש מה רומזת שירת בני מעיני, ובכל כוחנו להכניס שקט למערכת. אחרי התאריך הזה שום מאבק לא יעזור, אבל עד התאריך הזה - אסור לנו לשבת בשקט. יש למחות, לצעוק, לעמוד, להפגין, לבקש, להתחנן. רק לא לשבת בשקט, רק לא לנוח על פסי הרכבת. יש לנו את הכרטיסים לשורה הראשונה של הקטסטרופה. מוטלת עלינו החובה לנסות ולמנוע אותה.

כתר פלסטיקה/חיים יצחקי

מי מכם מכיר את סמי סגול ?

סגול לא מוכן להיפגש עם אוהדים, לא מגיע למשחקים ולא מגיב בתקשורת. הסתקרנתי לדעת מה דעתו על מה שקורה בעסק שבבעלותו. כך יצא שניסיתי לפנות לאנשים המסתובבים בחוגים חברתיים דומים לשלו, והמסקנה הראשונית משמחת: יש אדם כזה, זו אינה פיקציה, מסתובב בינינו אדם אמיתי, בשר ודם, בשם סמי סגול.

לגבי אישיותו אין מסקנה נחרצת. סגול הוא חידה גם עבור אלו שמכירים אותו.

אישיותו לא הייתה מעניינת אותי אלמלא היה סגול, לטוב ולרע, האחראי העיקרי למצבה של הפועל תל אביב בכדורגל.

לפני כמעט עשור רכש סגול מועדון פאר. כבר קרה בעבר, ועוד יקרה בעתיד, שמועדון פאר התדרדר רגעית למעמד של קבוצת תחתית. אין סתירה בין קבוצת תחתית לבין מועדון פאר.

מה שמטריד הוא שסגול הרגיל את הפועל תל אביב לחשוב במונחים של מועדון קטן.

הפועל התגלגלה לתחתית הטבלה (ולא חשובות כרגע הסיבות ומי אשם) והשבוע אנחנו למדים שכדורגלנים ישראלים, בכירים יותר ובכירים פחות, מסרבים לבוא ולשחק במדים האדומים. אין כדורגלן בישראל שבעבורו לא ימצא הסכום הנכון שישכנעו להתייצב בוולפסון כבר מחר. אלא שהאיש שלקח על עצמו את עיקר מיימון הקבוצה מחזיק את הארנק קפוץ וצמוד לחזה.

אז נכון, גם אני סבור כי קבוצת כדורגל צריכה, ברגיל, לצמוח מתוך מחלקת הנוער שלה. אבל במצב הנוכחי בו נלחמת הפועל על חייה בליגת העל, כאשר ברור כי הישועה בטווח הקרוב כבר לא תגיע ממחלקת הנוער או מזרים שלא יצליחו להסתגל לליגה בטרם יהיה מאוחר מדי, במצב הזה הפועל חייבת להתחזק בשניים שלושה שחקנים ישראלים בעלי רקורד עכשווי ומוצק. אלא שהפועל אפילו לא מעלה על דעתה להתחרות בשוק השחקנים של הגדולות. למעשה, הפועל תל אביב לא עשתה זאת ולו פעם מיום הגעתם של הבעלים למועדון) וכאשר בכל זאת ניסתה, במקרי קוביקה ורוסו, הפסידה. (זו כבר לא בעיה נקודתית של קבוצת תחתית, זו בעיה של מועדון שמפסיק לחשוב על עצמו במונחים של מועדון גדול.

אין לי, חלילה, זכות להיכנס לכיסו או לשיקוליו של אדם.

אבל יש לי, כאוהד, חובה לומר את האמת.

ולאחר שנתיים של הטלת האחריות לכל כיוון הגיע הזמן לומר את האמת:

סמי סגול, האיש שלפי המפורסם בתקשורת מחזיק ב-80% מהבעלות על הפועל תל אביב, הוא, ככל הנראה, האיש האחראי לכך שהפועל תל אביב הפסיקה לחשוב במונחים של מועדון גדול.

סמי סגול לקח מותג חזק והפך אותו, בתוך פחות מעשור, לכזה שאחרון שחקני הספסל במכבי חיפה מתרחק ממנו כמו ממחלה מידבקת. סמי סגול נכשל.

ניתן עדיין לתקן, התיקון נמצא עמוק בכיסו של הבעלים, בפנקס הצ'קים של שלו. התיקון נמצא שם ושום דירקטוריון לא יכסה על העובדה הזו. אם החליטו הבעלים להשאיר את פנקס הצ'קים בכיס – זכותם.

אלא שבמקרה זה חובתם המוסרית היא לקום, להוציא את הפועל תל אביב למכירה, ולעזוב אותנו במנוחה. תודה על העונות היפות ושלו.

אם הבעלים לא יבחרו בין שתי החלופות הללו הם יגלו, בעוד עונה או שתיים, אולי לתדהמתם, כי החברים לוני ויענק'לה, שכחו להתקשר ולהזמין אותם למשא ומתן מול ההתאחדות בנוגע לזכויות השידור. כן, המשא ומתן הזה שמתנהל בשם הגדולות. פתאום הם יגלו שלספונסרים לא ברור מאליו שלהם מגיע יותר ממה שמציעים לאלי ג'ינו מבאר שבע למשל.

שכר החסכון בטווח הקצר יתגלה אז כהפסד בטווח הארוך.

*הכותב אינו בעל השכלה במנהל עסקים ואינו איש עסקים. מאידך הוא אוהד הפועל תל אביב ובעליו הגאה של כרטיס מנוי למשחקה.

ח ה מ ר ס

אבן-אדהים

مطعم أبو أدهم

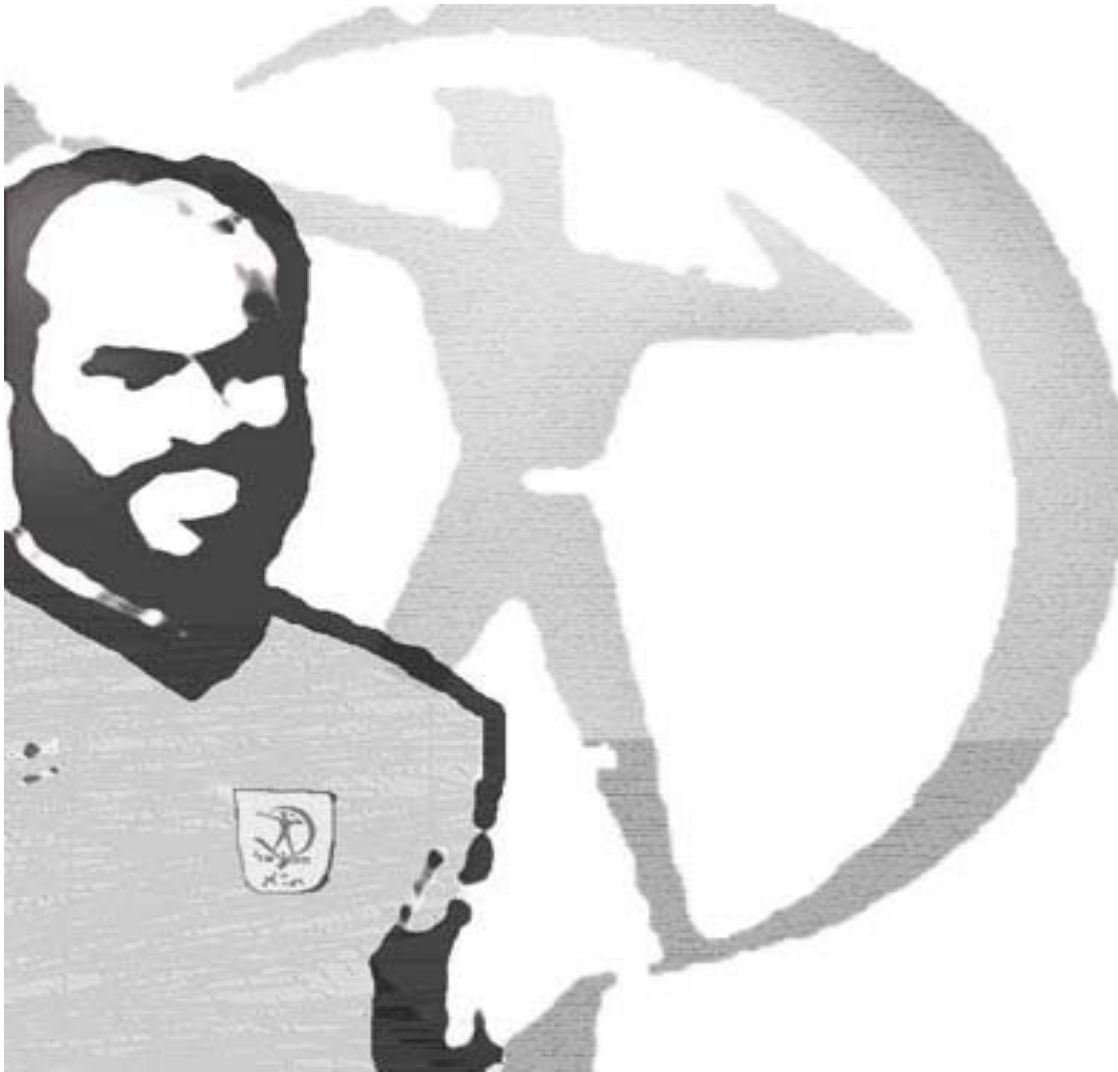
ימים א'-ה' : 10:00 - 22:00

שישי : 10:00 - 18:00

שבת : 10:00 - 20:00

קרליבך 7 תל אביב

טלפון 03-5625051

רפעת ג'ימי
טורק. נולד
ביפו בשנת
1955. הצטרף
להפועל בגיל
17 מצעירי
יפו. מספר 17.
קיבל את
כינורו
'רפעי' ל'
בעקבות השער
שהבקיע מחצי
מגרש מול
הפועל
ירושלים. היה
השחקן הערבי
הראשון
בנבחרת
ישראל. קשר,
שיחק בהפועל
משנת 1972 עד
1984. מקור
השם ג'ימי
במאמן הארי
גימ שהתקשה
לבטא את שמו
המקורי. אוהד
שרוף של
הקבוצה
וממשיך להגיע
הן לבלומפילד
והן
לאוסישקין
לעקביות.

אולי סמי לא אדום? / שי קוקו ושאלין

את המצב של הפועל כולכם מכירים, ואת הבכיינות הרגילה נשאר לאנשים אחרים לכתוב, אנחנו לא כאן כדי לספק פתרונות, אנחנו כאן, בצעד די חריג של פניה ישירה לאוהדים, כדי להפנות את תשומת לבכם, האוהדים, השחקנים והנהלה, לצורך בשינוי גישה כולל אל הקבוצה ומצבה העגום. קודם כל האוהדים, עכשיו, יותר מתמיד, צריך להפסיק לדבר ולהתחיל לעשות, בשלב ראשון, להפסיק את העידוד של השחקנים במצב שהחבורה האדומה על המגרש (ותסלחו לנו על הבוטות) זורקת זין, הימים של "בניצחון בכישלון" עברו, השיר הזה כנראה מעביר מסר שגוי לשחקנים, שלא משנה מה תעשו, אנחנו נעודד, הדבר הזה מציג אותנו כחבורה של גלמים, שמשתיינים עליה בקשת והם חושבים שיורד גשם. תתחילו להראות שאתם כועסים, ואני לא מדבר על שלטים בגודל של בניין, וקללות בסוף המשחק, ושימישהו יסביר לנו מה הקטע המטומטם של להפוך שלטים? לזה אתם קוראים מחאה? לזה אנחנו קוראים פשוט חוסר אופי. שנית השחקנים, אנחנו יכולים לעבור שחקן אחרי שחקן ולהגיד מה הוא עושה לא בסדר על המגרש, אבל בגלל חוסר מקום, נגיד שלאכול עופות כמו חזיר בשלוש לפנות בוקר במסעדה או לומר לשחקנים שמועמדים לקבוצה לא להגיע להפועל, בהחלט לא תורם למצב. ומאיפה יש לכם את החוצפה להתלונן על המאמן, שייע הוא המאמן השלישי בקבוצה, לא עולה על דעתכם שאולי אתם הבעיה? קיבינימט, זה המקצוע שלכם, איך זה שלנו יותר אכפת מכם? איך זה שאנחנו ביציעים מזיעים יותר מכם אחרי משחק? אתם יודעים מה, לשחק בשביל הקהל לא נבקש מכם, כי אתם ממילא לא סופרים אותנו, לשחק בשביל הסמל לא נראה לי שאפשר לבקש מכם, בשביל המועדון? אל תצחיקו אותנו, אבל אתם יודעים מה? אולי זה יעזור, תסתכלו בחוזים שלכם, אם אנחנו לא טועים על כל נקודת ליגה אתם מקבלים כסף, אז הנה, מצאנו פתרון, תשחקו בשביל הכסף, כנראה שזה הדבר היחיד שעוד מזיז לכם. ובמקום השלישי הנהלה, דירקטוריון או השד יודע איך קוראים לגוף הזה שמנהל היום את הפועל, תתחילו להשקיע בקבוצה שלנו שקיבלתם למשמרת, אם אתם פה בתור תחביב, לכו תאספו בולים, אבל רגע, גם זה עולה כסף, אז אולי בכל זאת תשקיעו בהפועל? ואולי תפסיקו לשקר לנו בכל מפגש שאתם מנהלים עם האוהדים, לדוגמה, אחרי הדרבי אמרתם "אחרי הדרבי ביום ראשון נתחיל להשקיע ברכש, לפחות חמישה שישה שחקנים חדשים יגיעו" איפה הם אותם שחקנים שהבטחתם?! ולא, להחזיר את אבו לאבן ויוסי רזן מהקפאה לא נקרא רכש. ולמה חיים רמון אומר שמשה סיני לא יאמן את הפועל ת"א כל עוד הוא שם, ויומיים לאחר מכן מצוטט בעיתון כמי שאומר שמשה סיני לא יאמן בהפועל רק בעונה הקרובה? מה קרה? אתה מנסה לשרש את הדעה שיש לכולם על מידת האמינות של פוליטיקאים? כמה שקרים אתם חושבים שאפשר לספר? כמה פעמים אתם חושבים שנאכל את הלוקשים שלכם? והכי חשוב, סמי סגול, איפה הוא? מה הוא עושה? למה הוא מזניח את הקבוצה? גם את כתר פלסטיק הוא מנהל בשלט רחוק? למה אנחנו מקבלים את הרושם שאהדה הפועל זה לא מה שמניע אותו? תסתכלו על כל הליגה ותראו שכל הבעלים של כל הקבוצות, למעט הפועל, מעורבים בכל החלטה שנוגעת לקבוצה שלו ולעתידיה. סמי, שמענו שאתה רצית את דרור קשטן בחזרה, למה הסכמת שיביאו את שייע? זה הכסף שלך, לא של אף אחד אחר. מאיש עסקים שמנהל אימפריה של מאות מיליוני דולרים אנחנו מצפים שיראה מעורבות בהפועל בדיוק כמו בכתר פלסטיק, במיוחד שזה הוא עסק שאמור להיות אהוב עליו. סמי, האם היית נותן למומחה לייצור נשק לנהל את חברת הפלסטיק שלך? אנחנו מנחשים שלא, אז למה אתה נותן לפוליטיקאי לנהל קבוצת כדורגל? ועוד לבן-אדם שבעברו ישנו מספר לא מבוטל של כישלונות, כולל בקבוצת הכדורגל הזו שאתה בעליה. ומילים אחרונות לקהל, אתם הכוח המניע של קבוצת הכדורגל, אתם אלו שמשקיעים את הכסף בקניית מנויים וכרטיסים, בניסעות למשחקי חוץ, במילים אחרות, אתם הלקוחות של הפועל ת"א, כשנותנים לכם מוצר פגום בחנות אתם חוזרים כדי להחליף אותו, במצבה הנוכחי, הפועל תל-אביב היא מוצר פגום. הגיע הזמן לצעד מיוחד וכולל של כל הקהל, הנהלה והשחקנים משפילים אתכם וגורמים לכם עוגמת נפש, אולי תתחילו להגיב ולא תעמדו כמו נרות של חנוכה תחת מטר היריקות שאתם חוטפים לפנים? אולי פעם אחת באמת תבהירו לשחקנים ולהנהלה שנמאס לכם? אולי באמת תצאו במפגן כוח רציני כנגד ההשפלה המתמשכת הזו? **כי אולי סמי לא אוהד הפועל, אבל אתם כן.**